

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2019. október 17. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az aljas indokból vagy célból, különös kegyetlenséggel, több ember, valamint részben tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntette miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2019. március 27. napján kihirdetett .../33. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlott cselekménye a Btk. 160. § (2) bekezdés j) pontja szerint is minősül.

A biológiai anyagmaradványnak és az égésmaradványoknak is a megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A fellebbezési eljárásban 22 036 (huszonkettőezer-harminchat) forint, a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

A Miskolci Törvényszék a 2019. március 27. napján kelt .../33. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c, d, f és i) pontok], ezért őt fegyház fokozatban végrehajtandó életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetéséből legkorábban 25 év letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá a törvényszék a vádlott által fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a Tiszaújvárosi Járásbíróság próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésének végrehajtásáról, a bűnjelekről, valamint az eljárásban felmerült bűnügyi költségről is.

A törvényszék ítéletének kihirdetését követően **vádlott** úgy nyilatkozott, hogy „fellebbezni szeretnék”, míg a védője bizonyítottság hiányában védence felmentését kérte.

Az ügyész „a vádlott terhére súlyosítás végett, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének későbbi időpontban történő meghatározása érdekében” jelentett be fellebbezést. Fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy **vádlottal** szemben alkalmazott joghátrány nem felel meg a büntetési célok közül az úgynevezett „generális prevenció elvének”, a vádlott cselekménye négyszeresen minősül, szándéka egyértelműen a sértettek megölésére, életük kioltására irányult, magatartásának következményeit kívánva cselekedett. Ilyen minősítés mellett tekintettel arra is, hogy a vádlott cselekménye a társadalomban is igen jelentős közfelháborodást váltott ki, szükséges és indokolt a vádlottal szemben a legsúlyosabb büntetés kiszabása, azonban a büntetés céljai csak akkor érhetők el maradéktalanul, ha a vádlottal szemben a feltételes szabadságra bocsátás

legkorábbi időpontját a törvényben meghatározott minimumnál későbbi időpontban határozza meg a bíróság.

vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában védence felmentésén túl másodlagosan a törvényszék ítéletének a hatályon kívül helyezését és „szükség esetén az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását” indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában indítványozta, hogy az ítélet tábla a tényállást helyesbítve, az aktuális vádlotti tudat feltételes tartalmára vonatkozó „feltehetően” megállapítást, mint helytelen ténybeli következtetést mellőzze, egyben a vádlott és a kiskorú sértettek közötti rokonság tényének megállapításával egészítse ki. Az ítélet indokolásából a bűnösségi körülmények közül **sértett** ittasságára, menekülési kísérletének módjára, a lakóépület felgyújtásának körülményeire és az eshetőleges szándéokra vonatkozó, a törvényszék által enyhítő körülményként értékelt megállapításokat mellőzze, a rokonok sérelmére elkövetést ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelje. A bűncselekmény minősítését az ítélet tábla változtassa meg és a vádlott bűnösségét védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntetében [Btk. 160. § (2) bekezdés j) pont] is állapítsa meg. Változtassa meg az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésből történő feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezést és azt számottevően későbbi időpontban állapítsa meg. A vádlott által a másodfokú eljárásban fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelje, kötelezze a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerülő bünyügyi költség megfizetésére, az ítélet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben.

A bejelentett fellebbezések elbírálására az ítélet tábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. §-ában írt nyilvános ülést tűzött, melyen a jelenlévő ügyész az írásbeli indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, **vádlott** védője védence felmentését kérte, míg **vádlott** az utolsó szó jogán kijelentette, hogy visszavonja a beismerő vallomását, neki semmi köze a bűncselekmény elkövetéséhez, ezért a felmentését kéri.

Az ítélet tábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a törvényszék a 2018. június 27-i tárgyalásig az 1998. évi XIX. törvény szabályainak az alkalmazásával, míg ezt követően, a 2018. július 1-jén hatályba lépett új büntetőeljárás törvény szabályai szerint folytatta le a büntetőeljárást. Az ítélet tábla a törvényszék ítéletének a felülbírálatát a Be. szabályai alapján végezte el, kiemelve ezen törvény 870. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely szerint „Az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha azt e törvény másként szabályozza”.

Az ítélet tábla a törvényszék fellebbezésekkel sérelmezett ítéletét a Be. 590. § (1), illetve (2) bekezdései alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a vonatkozó perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, melynek keretében rendkívül széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, beszerezte az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat, s ezzel teljeskörűen eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének. A törvényszék által rögzített tényállás is túlnyomó részt megalapozott, azt azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján - kiegészíteni szükséges tanú 13 nyomozati iratok 537. oldalán, illetve **vádlott** nyomozati iratok 668. oldalán található vallomásai alapján azzal, hogy **vádlott** féltestvére ...nak, akinek a lánya szülte **sértett** apától származó tanú 7, **sértett2** és **sértett3** gyermekeket, míg az ítélet tábla az ítélet 6. oldal első szavát a tényállásból mellőzi, **vádlott** vádlott nyomozati iratok 668. oldalán elfekvő azon vallomása alapján, mely szerint,

amikor visszament a házba „már aludt a **sértett** és a három gyerek". (Megjegyzi az ítéletábra, hogy ugyanezen oldal 2. bekezdésében a törvényszék is ezen tényt állapítja meg.)

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. §-ában felsorolt hiányosságoktól, ezért az ítéletábra a törvényszék ítéletét ezen helyesbített, illetve kiegészített tényállás alapján bírálta felül a Be. 593. § (3) bekezdése alapján.

A törvényszék részletes, meggyőző és a logika szabályainak is mindenben megfelelő indokát adta annak, hogy **vádlott** védekezését miért vetette el és hogy a tényállását mely bizonyítékokra alapította. Ezen indokolási részből az ítéletábra - mint oda nem tartozót - mellőzi az ítélet 8. oldal „A bizonyítékok értékeléséről:" kezdődően a 10. oldal „alábbi bizonyítékok álltak rendelkezésre" bezárólag írtakat, továbbá a már kifejtettek szerint a 11. oldal első sorából a „valószínűsíthető" szót. Szintén mellőzi az ítélet 12. oldal körökkel elválasztott részétől a 17. oldal végéig rögzítetteket. Ennek indoka pedig az, hogy a rendőröknek a megjelölt tanúk úgy nyilatkoztak, hogy semmilyen kioktatásban nem részesültek, s így kerültek az elmondásaik a jelentésekbe. A tűzvizsgálati jegyzőkönyvben már található kioktatás, azonban az „A közigazgatósági hatósági eljárás általános szabályairól" szóló 2004. évi CXL. törvényben foglalt, a törvényes jogaira és kötelezettségeire történt tájékoztatást tartalmazza, mely okból ezek a nyilatkozatok sem értékelhetők bizonyítékként. Az ítélet további részeiben a tanúvallomások törvényszék általi elemzésénél az ítéletábra szintén mellőzi az itt megjelölt nyilatkozatokra történő visszautalásokat, mint ahogy az ítélet 33. oldal 3. bekezdését is, ahol a törvényszék valószínűségi megállapítást tesz. Rámutat az ítéletábra arra, hogy ezen ítéleti részek mellőzését követően az ítélet indokolása teljes, az minden törvényesen beszerzett bizonyíték értékelésére kiterjed.

Az eddig kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra olyan okot, amely a törvényszék ítéletének a hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna, nem észlelt.

vádlott és a védője által bejelentett fellebbezéseikben új tény nem állítanak, illetőleg új bizonyítékokra nem hivatkoznak, fellebbezéseik kizárólag a törvényszék mérlegelési tevékenységét támadják, melyek megalapozott tényállás esetén eredményre nem vezethettek, ugyanis a törvényszék által mérlegelt bizonyítékoknak az ítéletábra részéről történő eltérő értékelése törvényileg kizárt [Be. 591. § (1) bekezdés].

Okszerűen vont következtetést a törvényszék **vádlott** bűnösségére, azonban e körből is mellőzi az ítélet 37. oldal utolsó bekezdésében lévő „feltehetően" és az ítélet 38. oldal 3. bekezdésében írt „valószínűsíthető" szavakat.

Ami a vádlott által megvalósított bűncselekmény minősítését illeti, a vádlott aktuális tudattartalmát vizsgálva az ítéletábra a törvényszékével ellentétben a főügyészség álláspontját osztja, mely szerint a sértett halálát kívánta és annak a lehetőségébe nemcsak belenyugodott, tehát egyenes szándékkal cselekedett. Helyes a cselekmény emberölés büntettségének való minősítése [Btk. 160. § (1) bekezdés], illetve az aljas indokból, vagy célból, a különös kegyetlenséggel, a több emberen, valamint részben tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére történő minősítő körülmények megállapítása [Btk. 160. § (2) bekezdés c), d), f) és i) pontok] és annak indokai is. Osztotta ellenben az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontjának értelmezése, valamint a töretlen bírói gyakorlat szerint az alvó személy sérelmére elkövetett bűncselekmény védekezésre képtelen személy sérelmére elkövettként minősül. Ezért az ítéletábra **vádlott** emberölési cselekményét a Btk. 160. § (2) bekezdés j) pontja szerint is minősítette.

A törvényszék többségében helyesen tárta fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, s azok közül csupán a bűncselekmény elkövetése óta eltelt idő enyhítőkénti értékelését mellőzi az ítéletábra, mivel az életfogytig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető cselekmény elkövetése és annak jogerős elbírálása között eltelt alig több mint két év nem tekinthető elhúzódó eljárásnak.

A büntetés kiszabása körében az ítéletábra egyetértett a törvényszéknek az ítélet 41. oldal 2. bekezdésében rögzített azon álláspontjával, mely szerint „a büntetési célok elsősorban a társadalom védelme, feltétlen indokoltá teszik jelen helyzetben a négyszer minősülő, két ember tűzhalálával járó bűncselekményt megvalósító vádlottal szemben a szóba jöhető legszigorúbb joghátrány alkalmazását, másrészt, hogy a feltételes szabadság legkorábbi idejének meghatározásánál a törvényileg minimális időtartam (25 év) alkalmazása szükséges és egyben elégséges is” (ítélet utolsó előtti bekezdés utolsó mondat).

E körből az ítéletábra - mint irrelevánsat - mellőzi az ítélet 41. oldal utolsó három, valamint 42. oldal első nyolc sorát, azonban a törvényszék által ezt követően kifejtettekkel teljes mértékben egyetért, melyre tekintettel az ügyészség fellebbezésében írtakat nem találta alaposnak.

A bűnjenként kezelt biológiai anyagmaradvány, valamint égésmaradványok lefoglalásának megszüntetése mellett azok iratok részeként kezelése szükségtelen, ezért az ítéletábra azok megsemmisítését rendelte el a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alkalmazásával.

A törvényszék egyéb rendelkezései törvényesek.

Az eddig kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alkalmazásával - a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén, míg a fellebbezési eljárásban felmerült bűnügyi költségről szóló rendelkezés a Be. 613. §-ának (1) bekezdésén alapszik.

Debrecen, 2019. október 17.

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Szabó József sk. előadó bíró,
Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék:

A Miskolci Törvényszék .../33. számú ítélete az ítéletábra ítéletében írt változtatásokkal jogerős.

Debrecen, 2019. október 17.

Dr. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

-kiadó-